

Arrest

nr. 215 420 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 december 2015 om internationale bescherming. Op 30 maart 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Charaka in het district Maidan Shar van de provincie Maidan Wardak. U bent Pasjtoen van etnische origine en een aanhanger van de soennitische geloofsleer.

In 1377, tijdens het regime van de taliban, stuurde uw vader u naar Pakistan. Na acht maanden in Karachi, keerde u terug naar uw regio van origine in Afghanistan omdat u dacht dat de situatie er inmiddels zou op verbeterd zijn. Toen bleek dat dit niet het geval was, keerde u terug naar Karachi, waar u opnieuw acht maanden verbleef. Nadat de persoon bij wie u daar verbleef huwde en u uw verblijfplaats verloor, keerde u opnieuw terug naar Afghanistan. Maar omdat de gevechten tussen de Hazara's en de Pasjtoenen in uw regio toenamen, besloot u na drie tot vier maanden opnieuw naar Karachi te gaan, waar u dit keer zes tot zeven jaar bleef wonen.

Onder het regime van Karzai, keerde u naar Afghanistan terug. De eerste twee jaar na uw terugkeer, bewerkte u uw eigen gronden. Hierna kreeg u echter een job bij de firma S. F. (...), in Koboel, waar u anderhalf jaar voor werkte. Omdat dit bedrijf de ISAF-groepen bevoorradde, kreeg u echter problemen met de lokale taliban in uw regio van origine. Hierdoor besloot u om in 1388 naar Iran te gaan, waar u zich gedurende ongeveer zes en een half jaar vestigde in Isfahan. U werd drie keer gedeporteerd vanuit Isfahan naar Afghanistan. Nadat u een derde keer was gedeporteerd naar Afghanistan, reisde u vanuit Herat door naar Turkije om vervolgens verder door te reizen naar Europa.

U kwam in België aan op 18 december 2015, waar u op 30 december 2015 een asielaanvraag indiende bij de DVZ.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara; een kopie van de taskara van uw echtgenote; uw rijbewijs; een badge op uw naam voor S. F. (...); een certificaat voor het slagen voor een rijcursus op uw naam; een certificaat met betrekking tot uw tewerkstelling voor S. F. (...); een T-shirt van S. F. (...); een huwelijksakte; twee enveloppes.

Na uw aankomst hier in België ging het in Afghanistan bergaf met de gezondheid van uw moeder, die kanker had. Daarom besloot u op 10.08.1395 in absentia te huwen met uw verloofde, F. (...). Kort hierna overleed uw moeder.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op uw werkelijke herkomst en levensomstandigheden voor uw komst naar België. U stelde namelijk dat u de laatste zes en een half jaar voor uw komst naar Europa in Iran hebt verbleven, maar aan die verklaringen kan geen geloof worden gehecht (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2016, p. 5 en 6). U blijkt immers niet vertrouwd met een aantal belangrijke Iraanse culturele en maatschappelijke begrippen, waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat u ervan op de hoogte bent. Zo bent u in het geheel niet vertrouwd met de term amayesh, nochtans een belangrijke term voor de Afghaanse immigranten in Iran aangezien het onder een procedure is met deze naam dat Afghaanse immigranten in Iran kunnen worden geregistreerd (zie

gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 16). Nochtans gaf u zelf eerder tijdens uw interview te kennen dat u zich wel degelijk had trachten te registreren als vluchteling in Iran in 1389 (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 4). Het is dan ook zeer vreemd en ongeloofwaardig dat u met deze term niet vertrouwd bent. Bovendien is het niet aannemelijk dat u na een verblijf van meer dan zes jaar in Iran de Iraanse kalender niet kunt hanteren (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). U stelt dat u weliswaar de namen van enkele maanden kent, maar niet in de juiste volgorde. Gevraagd naar de eerste maand van het jaar volgens de Iraanse kalender, moet u het antwoord schuldig blijven. Van iemand die zo lang in Iran heeft verbleven, mag er redelijkerwijze worden verwacht dat hij de kalender die daar gebruikt wordt, beter kan hanteren. Daarnaast blijkt u ook in het geheel niet vertrouwd met de term haft sin, de naam van de traditionele tafelschikking waarmee Newrooz wordt gevierd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). Evenmin blijkt u enige kennis te hebben van de groene beweging in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). Nochtans stelde u in de achtste maand van 1383 (oktober-november 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) naar Iran te zijn vertrokken, toen de groene revolutie in Iran, die startte naar aanleiding van de presidentiële verkiezingen van 2009, volop aan de gang was en er tal van grote demonstraties werden georganiseerd, waaronder ook in Isfahan, de stad waar u zich zou hebben gevestigd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 16 en 17). Het is dan ook vreemd dat u uw onwetendheid met betrekking tot dit onderwerp tracht goed te praten door te stellen dat u zo oud niet bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). Bovendien is het vreemd dat u weliswaar vertrouwd bent met de namen van enkele Iraanse ordediensten, maar dat u stelt dat de Basij, een beruchte paramilitaire milizie van vrijwilligers die afhangt van de sepah, de Iraanse revolutionaire garde, ook de "niroyeh entezami" wordt genoemd, terwijl deze laatsten de Iraanse geüniformeerde politie zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). Er mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u, nadat u als volwassene meer dan zes jaar in Iran hebt doorgebracht, beter op de hoogte bent van bovenstaande Iraanse culturele en maatschappelijke termen en begrippen. Het feit dat u van deze begrippen niet of zeer beperkt op de hoogte bent, doet twijfelen aan uw jarenlange verblijf in dit land.

Bovendien wordt opgemerkt dat u geen enkel bewijs kunt neerleggen van uw verblijf in Iran of uw drie deportaties van Iran naar Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 10 en 14).

Daarenboven wordt opgemerkt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw problemen in Afghanistan met de taliban, die tot uw vertrek naar Iran zouden hebben geleid en die u tot op heden zouden verhinderen om zich opnieuw in het land te vestigen. U verklaarde dat u door de taliban in Afghanistan werd en wordt vervolgd omdat u gedurende anderhalf jaar werkzaam was voor het bedrijf S. F. (...), dat de ISAF-troepen bevoorraadde (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 15-16). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw tewerkstelling voor S. F. (...) en de vervolging door de taliban die hiervan het gevolg zou zijn geweest. Zo legt u merkwaardige verklaringen af in verband met de door u neergelegde documenten die uw tewerkstelling voor S. (...) moeten bewijzen. Zo legde u als eerste een foto neer van uw werkplaats (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 13). Toen u er echter mee werd geconfronteerd dat dit een foto is die door de interviewer reeds op het internet werd gevonden, gaf u toe dat u deze foto ook op het internet vond. Het is vreemd dat u, die gedurende anderhalf jaar voor S. (...) werkte, enkel foto's zou kunnen neerleggen van uw werkplaats die u op het internet vond. Bovendien wordt in verband met de door u neergelegde badge opmerkt dat het om een kopie betreft, een afdruk op een standaard blaadje papier dat werd geplastificeerd. Bovendien wordt in verband met dit document opgemerkt dat er als werkgever S. F. (...) vermeld staat, terwijl op het door u neergelegde certificaat duidelijk S. F. (...) staat geschreven. Wat betreft dit door u neergelegde ongedateerde en niet-gehandtekende certificaat, wordt verder opgemerkt dat u niet kan verklaren waarom het getiteld werd "congratulations on successfully surviving the KAF warehouse transfer" (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14-15). Meermaals gevraagd naar wat hier precies mee wordt bedoeld, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat het gevaarlijk is om voor een buitenlandse firma te werken, dat niet enkel u dit certificaat kreeg en dat u niet opgeleid bent om dit te kunnen snappen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14 en 15). Nog een laatste keer gevraagd wat er dan precies bedoeld wordt met de KAF warehouse transfer, kwam u niet verder dan algemeen te stellen dat het voedsel van verschillende plaatsen naar Kaboel kwam, en dat u dat van de vrachtwagen moest halen, in voorbereiding van verder transport naar andere plaatsen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 15). U kunt echter niet verklaren om welke specifieke reden u dit certificaat kreeg toebedeeld. In verband met het door u neergelegde T-shirt wordt ten slotte opgemerkt dat het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig is dat u dit kledingstuk, dat u amper een maand droeg tijdens uw tewerkstelling in 2008-2009, jarenlang bijhield en meenam naar Iran, Turkije en uw Europese reis tot in België, zonder het ooit nog te hebben gedragen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14-15).

Zeker in het licht van uw verklaringen dat tal van uw documenten onderweg verloren omdat ze werden weggegooid, is het vreemd dat u al die tijd kon blijven vasthouden aan dit kledingstuk, dat u toch niet droeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14).

Zelfs indien uw verklaringen met betrekking tot uw tewerkstelling voor S. F. (...) geloofwaardig zouden zijn, quod non, dan nog kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u als gevolg hiervan door de taliban zou worden vervolgd, zelfs nadat u al jarenlang met dit werk was gestopt. In verband met uw bedreiging door de taliban wordt opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is dat u bij de DVZ nog verklaarde dat de enige dreigbrief van de taliban die u ontving, wel degelijk nog in uw bezit had en dat die naar u vanuit Afghanistan zou worden opgestuurd, maar voor het CGVS verklaarde dat deze kleine brief in jullie groot huis niet kon worden teruggevonden (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 16 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 11.04.2016, punt 3.5). Overigens wordt opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat de taliban u, omdat u gedurende anderhalf jaar in de periode 2008-2009, in Kaboel voedsel dat voor ISAF-kampen bedoeld was uit vrachtwagens aflaadde, op heden nog steeds zou vervolgen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 9 en 14).

Uit al het bovenstaande dient te worden afgeleid dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw verblijfplaats(en) de laatste jaren voor uw vertrek en uw levensomstandigheden aldaar.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat, hoewel er door het CGVS geen geloof kan worden gehecht aan uw tewerkstelling bij S. F. (...), u doorheen uw gehoor voor het CGVS wel blij gaf van een geografische kennis van de Afghaanse hoofdstad Kaboel (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 9 en 15). Bijgevolg rijst dan ook het vermoeden dat u in de jaren voor uw komst naar Europa in Kaboel hebt verbleven of er actief bent geweest- zij het dan niet voor S. F. (...). Dit vermoeden wordt verder versterkt door de tegenstrijdige verklaringen die u hebt afgelegd met betrekking tot de geboorte- en verblijfplaats van uw verloofde. Zo stelde u voor de DVZ dat uw toenmalige verloofde, F. (...), met wie u inmiddels bent gehuwd, in Kaboel is geboren en dat zij daar ten tijde van uw gehoor voor de DVZ nog steeds verbleef (zie verklaring DVZ dd. 11.04.2016, punt 15b). Voor het CGVS ontkende u dit echter en stelde u dat uw echtgenote, net als u in Moshukhan is geboren, waar u haar als kind zag (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 11-12). Daarenboven stelde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat uw broer A. (...), met wie u nog steeds contact onderhoudt, momenteel ook in Kaboel woont en werkt en dat hij er in het verleden ook aan de universiteit studeerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 12-13). Daarnaast legt u ook foto's neer van uw echtgenote en uw moeder die in een ziekenhuis in Kaboel werden genomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 13-14). Ten slotte wordt in verband hiermee opgemerkt dat u tevens een certificaat van het slagen voor een rijopleiding neerlegt die u in 1386 in Kaboel hebt gevolgd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14).

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfplaatsen, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst.

Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

U hebt het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen uw levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u, naast het statuut van vluchteling, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. In verband met uw taskara, de kopie van de taskara van uw echtgenote, uw rijbewijs en trouwakte dient immers te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verschaffen aan een ongeloofwaardig relaas. Daarnaast wordt in verband met deze documenten opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. De twee door u neergelegde enveloppen bewijzen dan weer enkel dat u vanuit Afghanistan post bereikte, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens wordt een manifeste appreciatiefout opgeworpen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Rekening houdend met het Verdrag van Genève, heeft verzoeker een grondige vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon. Verzoeker meent dat hij geen bescherming kan krijgen bij zijn nationale overheden.

Er zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over Afghanistan.

We menen, op basis van de objectieve beschikbare informatie en de eenduidige en coherente verklaringen van verzoeker dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen".

Bovendien, "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven"¹.

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonstanciée de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hem het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Afghanistan.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker blijft erbij dat de motieven van de CGVS niet kunnen weerhouden worden : Verzoeker meent dat ook dat hij wel degelijk aannemelijk maakte dat hij een reëel risico lijdt ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de

Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a, b of c van de Vreemdelingenwet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Verzoeker betwist ten stelligste dat hij niet meegewerkt zou hebben aan de asielprocedure.

U biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op uw werkelijke herkomst en levensomstandigheden voor uw komst naar België. U stelde namelijk dat u de laatste zes en een half jaar voor uw komst naar Europa in Iran hebt verbleven, maar aan die verklaringen kan geen geloof worden gehecht (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2016, p. 5 en 6). U blijkt immers niet vertrouwd met een aantal belangrijke Iraanse culturele en maatschappelijke begrippen, waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat u ervan op de hoogte bent. Zo bent u in het geheel niet vertrouwd met de term amayesh, nochtans een belangrijke term voor de Afghaanse immigranten in Iran aangezien het onder een procedure is met deze naam dat Afghaanse immigranten in Iran kunnen worden geregistreerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 16). Nochtans gaf u zelf eerder tijdens uw interview te kennen dat u zich wel degelijk had trachten te registreren als vluchteling in Iran in 1389 (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 4). Het is dan ook zeer vreemd en ongeloofwaardig dat u met deze term niet vertrouwd bent. Bovendien is het niet aannemelijk dat u na een verblijf van meer dan zes jaar in Iran de Iraanse kalender niet kunt hanteren (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). U stelt dat u weliswaar de namen van enkele maanden kent, maar niet in de juiste volgorde. Gevraagd naar de eerste maand van het jaar volgens de Iraanse kalender, moet u het antwoord schuldig blijven. Van iemand die zo lang in Iran heeft verbleven, mag er redelijkerwijze worden verwacht dat hij de kalender die daar gebruikt wordt, beter kan hanteren. Daarnaast blijkt u ook in het geheel niet vertrouwd met de term haft sin, de naam van de traditionele tafelschikking waarmee Newrooz wordt gevierd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). Evenmin blijkt u enige kennis te hebben van de groene beweging in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). Nochtans stelde u in de achtste maand van 1383 (oktober-november 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) naar Iran te zijn vertrokken, toen de groene revolutie in Iran, die startte naar aanleiding van de presidentiële verkiezingen van 2009, volop aan de gang was en er tal van grote demonstraties werden georganiseerd, waaronder ook in Isfahan, de stad waar u zich zou hebben gevestigd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 16 en 17). Het is dan ook vreemd dat u uw onwetendheid met betrekking tot dit onderwerp tracht goed te praten door te stellen dat u zo oud niet bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). Bovendien is het vreemd dat u weliswaar vertrouwd bent met de namen van enkele Iraanse ordediensten, maar dat u stelt dat de Basij, een beruchte paramilitaire militie van vrijwilligers die afhangt van de sepah, de Iraanse revolutionaire garde, ook de "niroyeh entezami" wordt genoemd, terwijl deze laatsten de Iraanse geüniformeerde politie zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). Er mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u, nadat u als volwassene meer dan zes jaar in Iran hebt doorgebracht, beter op de hoogte bent van bovenstaande Iraanse culturele en maatschappelijke termen en begrippen. Het feit dat u van deze begrippen niet of zeer beperkt op de hoogte bent, doet twijfelen aan uw jarenlange verblijf in dit land.

Verzoeker legde inderdaad uit dat hij geruime tijd in Iran verbleef, nu het in Afghanistan niet veilig voor hem was.

Verzoeker gaf precieze informatie over zijn geboortedorp en waar het ligt.

Verzoeker is er ook eerlijk voor uitgekomen dat hij geruime tijd in Iran verbleven is en dat hij daar zelfs poogde verblijf te bekomen :

(...)

Verzoeker is trouwens al zo goed als zijn hele leven op de dool geweest, nu hij reeds op 17jarige leeftijd een eerste keer vluchtte naar Pakistan.

Hij verbleef er jaren met enige onderbrekingen.

Na een terugkeer van een paar jaren naar Afghanistan zag hij zich vervolgens verplicht opnieuw de vlucht te nemen, dit maal naar Iran.

Het feit dat verzoeker desbetreffend geen bewijzen kan neerleggen van zijn deportaties terug naar Afghanistan van Iran is geen voldoende element om te besluiten tot de onwaarachtigheid daarvan.

*Verzoeker legt coherente verklaringen af over het waarom hij naar Iran ging eerder dan terug naar Pakistan :
(...)*

Verzoeker kwam er ten andere eveneens rond voor uit dat hij in Kaboel gewoond en gewerkt heeft.

*Wat betreft het feit dat verzoeker niet vertrouwd was met de term "Amayesh", moet opgemerkt worden dat deze term gewoon voor de voeten van verzoeker gegooid werd - met welke uitspraak, heeft men het raden naar...
(...)*

Verzoeker probeert duidelijk te begrijpen welk woord bedoeld wordt.

Wat betreft de registratiemogelijkheden spreekt de CGVS de informatie die in dat verband gegeven wordt door verzoeker niet tegen.

Verzoeker bleef bovendien gewoonlijk onder de Afghanen, bevestigt dat hij wel een paar maanden kent van de kalender, weet dat er verschil is...

Bovendien wordt opgemerkt dat u geen enkel bewijs kunt neerleggen van uw verblijf in Iran of uw drie deportaties van Iran naar Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 10 en 14).

Het ontbreken van documenten volstaat niet om te besluiten tot ongeloofwaardigheid.

Daarenboven wordt opgemerkt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw problemen in Afghanistan met de taliban, die tot uw vertrek naar Iran zouden hebben geleid en die u tot op heden zouden verhinderen om zich opnieuw in het land te vestigen. U verklaarde dat u door de taliban in Afghanistan werd en wordt vervolgd omdat u gedurende anderhalf jaar werkzaam was voor het bedrijf S. F. (...), dat de ISAF-troepen bevoorraadde (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 15-16). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw tewerkstelling voor S. F. (...) en de vervolging door de taliban die hiervan het gevolg zou zijn geweest. Zo legt u merkwaardige verklaringen af in verband met de door u neergelegde documenten die uw tewerkstelling voor S. (...) moeten bewijzen. Zo legde u als eerste een foto neer van uw werkplaats (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 13). Toen u er echter mee werd geconfronteerd dat dit een foto is die door de interviewer reeds op het internet werd gevonden, gaf u toe dat u deze foto ook op het internet vond. Het is vreemd dat u, die gedurende anderhalf jaar voor S. (...) werkte, enkel foto's zou kunnen neerleggen van uw werkplaats die u op het internet vond. Bovendien wordt in verband met de door u neergelegde badge opmerkt dat het om een kopie betreft, een afdruk op een standaard blaadje papier dat werd geplastificeerd. Bovendien wordt in verband met dit document opgemerkt dat er als werkgever S. F. (...) vermeld staat, terwijl op het door u neergelegde certificaat duidelijk S. F. (...) staat geschreven. Wat betreft dit door u neergelegde ongedateerde en niet-gehandtekende certificaat, wordt verder opgemerkt dat u niet kan verklaren waarom het getiteld werd "congratulations on successfully surviving the KAF warehouse transfer" (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14-15). Meermaals gevraagd naar wat hier precies mee wordt bedoeld, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat het gevaarlijk is om voor een buitenlandse firma te werken, dat niet enkel u dit certificaat kreeg en dat u niet opgeleid bent om dit te kunnen snappen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14 en 15). Nog een laatste keer gevraagd wat er dan precies bedoeld wordt met de KAF warehouse transfer, kwam u niet verder dan algemeen te stellen dat het voedsel van verschillende plaatsen naar Kaboel kwam, en dat u dat van de vrachtwagen moest halen, in voorbereiding van verder transport naar andere plaatsen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 15).

U kunt echter niet verklaren om welke specifieke reden u dit certificaat kreeg toebedeeld. In verband met het door u neergelegde T-shirt wordt ten slotte opgemerkt dat het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig is dat u dit kledingstuk, dat u amper een maand droeg tijdens uw tewerkstelling in

2008-2009, jarenlang bijhield en meenam naar Iran, Turkije en uw Europese reis tot in België, zonder het ooit nog te hebben gedragen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14-15). Zeker in het licht van uw verklaringen dat tal van uw documenten onderweg verloor omdat ze werden weggegooid, is het vreemd dat u al die tijd kon blijven vasthouden aan dit kledingstuk, dat u toch niet droeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14).

Verzoekende partij bevestigt dat hij in Kabul wel degelijk werkzaam was bij S. F. (...) en dat dat de oorzaak was van problemen met de Taliban.

p. 9
(...)

Verzoeker bevestigt onmiddellijk dat de foto van zijn werkplaats die hij bijbrengt van internet komt. Dit maakt de foto niet minder waarachtig.

Verzoeker bracht ook andere documenten bij:
(...)

Wat betreft de weggegooide documenten, wil verzoeker aanstippen dat hij niet diegene is die zijn rugzak weggooid.
(...)

Verzoeker werd duidelijk verkeerd begrepen door de PO :
(...)

Verzoeker legt wel degelijk de bedoeling van de felicitatiebrief uit :
(...)

Verzoeker heeft ook zeer veel punctuele informatie gegeven over het warenhuis :
(...)

Voor wat de T-shirt betreft, wil concludant aanstippen dat hij dat inderdaad bijhield, hij heeft het wel punctueel gedragen.

Het is vanzelfsprekend niet omdat de PO dit vreemd vindt, dat het niet mogelijk zou zijn.

Zelfs indien uw verklaringen met betrekking tot uw tewerkstelling voor S. F. (...) geloofwaardig zouden zijn, quod non, dan nog kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u als gevolg hiervan door de Taliban zou worden vervolgd, zelfs nadat u al jarenlang met dit werk was gestopt. In verband met uw bedreiging door de Taliban wordt opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is dat u bij de DVZ nog verklaarde dat de enige dreigbrief van de Taliban die u ontving, wel degelijk nog in uw bezit had en dat die naar u vanuit Afghanistan zou worden opgestuurd, maar voor het CGVS verklaarde dat deze kleine brief in jullie groot huis niet kon worden teruggevonden (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 16 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 11.04.2016, punt 3.5). Overigens wordt opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat de Taliban u, omdat u gedurende anderhalf jaar in de periode 2008-2009, in Kaboel voedsel dat voor ISAF-kampen bedoeld was uit vrachtwagens aflaadde, op heden nog steeds zou vervolgen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 9 en 14).

Verzoeker wil opmerken dat zijn problemen met de Taliban begonnen toen zij vernamen dat hij voor S. F. (...) werkte, een buitenlandse firma. Zij vonden dit niet kunnen en zetten hem onder druk.

Verzoeker dacht dat de dreigbrief die hij ontvangen had, en die hij niet naar Europa had meegebracht, nog thuis was. Spijtig genoeg bleek dat niet het geval te zijn, minstens kon hij er niet gevonden worden.

Het is echter evident niet omdat de dreigbrief niet teruggevonden werd dat de bedreigingen niet waarachtig zouden zijn.

Verzoeker legde anderzijds uit dat éénmaal men gecatalogeerd werd als vijand van de Taliban, dat dat zo bleef :
(...)

Dat het tijdsverloop dan ook niets afdoet aan de problemen.

Verzoeker meent ook dat onterecht geen geloof wordt gehecht aan zijn verschillende verblijfplaatsen.;

Uit al het bovenstaande dient te worden afgeleid dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw verblijfplaats(en) de laatste jaren voor uw vertrek en uw levensomstandigheden aldaar.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat, hoewel er door het CGVS geen geloof kan worden gehecht aan uw tewerkstelling bij S. F. (...), u doorheen uw gehoor voor het CGVS wel blijk gaf van een geografische kennis van de Afghaanse hoofdstad Kaboel (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 9 en 15). Bijgevolg rijst dan ook het vermoeden dat u in de jaren voor uw komst naar Europa in Kaboel hebt verbleven of er actief bent geweest- zij het dan niet voor S. F. (...). Dit vermoeden wordt verder versterkt door de tegenstrijdige verklaringen die u hebt afgelegd met betrekking tot de geboorte- en verblijfplaats van uw verloofde. Zo stelde u voor de DVZ dat uw toenmalige verloofde, F. (...), met wie u inmiddels bent gehuwd, in Kaboel is geboren en dat zij daar ten tijde van uw gehoor voor de DVZ nog steeds verbleef (zie verklaring DVZ dd. 11.04.2016, punt 15b). Voor het CGVS ontkende u dit echter en stelde u dat uw echtgenote, net als u in Moshukhan is geboren, waar u haar als kind zag (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 11-12). Daarenboven stelde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat uw broer A. (...), met wie u nog steeds contact onderhoudt, momenteel ook in Kaboel woont en werkt en dat hij er in het verleden ook aan de universiteit studeerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 12-13). Daarnaast legt u ook foto's neer van uw echtgenote en uw moeder die in een ziekenhuis in Kaboel werden genomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 13-14). Ten slotte wordt in verband hiermee opgemerkt dat u tevens een certificaat van het slagen voor een rijopleiding neerlegt die u in 1386 in Kaboel hebt gevolgd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14).

Verzoeker heeft nooit ontkend dat hij in Kaboel gewoond en gewerkt heeft, dat zijn broer er verblijft dat zijn moeder er verzorgd werd.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfplaatsen, uw verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfsituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for

Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205).

U hebt het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen uw levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u, naast het statuut van vluchteling, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Verzoeker meent dat de CGVS nu niet betwist wordt dat hij wel degelijk uit Afghanistan komt, had moeten onderzoeken of hij over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Dit gebeurde in casu niet.

Deze vaststelling volstaat om het dossier terug te sturen naar de CGVS.

In dat verband moet opgemerkt worden dat verzoeker van zijn kant uitgelegd had dat het ook in Kaboel niet veilig voor hem was.

Hij wordt daarop niet tegengesproken door de CGVS

(...)

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. In verband met uw taskara, de kopie van de taskara van uw echtgenote, uw rijbewijs en trouwakte dient immers te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verschaffen aan een ongeloofwaardig relaas. Daarnaast wordt in verband met deze documenten opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. De twee door u neergelegde enveloppen bewijzen dan weer enkel dat u vanuit Afghanistan post bereikte, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de appreciatie van de CGVS dus evenmin gevolgd worden.

Ondergeschikt, is er minstens aanleiding tot subsidiaire bescherming.

Verzoeker meent dat hij integendeel aantoonde dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt om geïmigreerd te worden door het willekeurig geweld.

Hij had contacten waardoor hij geacht werd rijk te zijn, én hij had contacten met hooggeplaatsten zodanig dat hij ook daarom geïmigreerd kan worden.

De CGVS heeft deze elementen niet in overweging genomen.

Verzoeker wil tenslotte aanstippen dat ook voor wat betreft zijn broers een onterechte beslissing genomen is.

Het is opmerkelijk dat de CGVS geen tegenstrijdigheden vindt in de gelijklopende uiteenzetting van de drie broers.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerm minst een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een verklaring van de dorpsouderen en een verklaring van zijn werkgever, beide met een voor eensluidend verklaarde vertaling van het Perzisch naar het Nederlands, neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij de laatste zes en een half jaar voor zijn komst naar Europa in Iran heeft verbleven daar (i) hij niet vertrouwd blijkt met een aantal belangrijke Iraanse culturele en maatschappelijke begrippen en (ii) hij bovendien geen enkel bewijs kan voorleggen van zijn verblijf in Iran of van zijn drie deportaties van Iran naar Afghanistan, omdat (B) er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn problemen in Afghanistan met de taliban, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot zijn tewerkstelling voor het bedrijf S. F. en de vervolging door de taliban die hiervan het gevolg zou zijn geweest, (ii) het vreemd en ongeloofwaardig is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nog verklaarde dat hij de enige dreigbrief van de taliban die hij ontving wel degelijk nog in zijn bezit had en dat die naar hem vanuit Afghanistan zou worden opgestuurd, maar dat hij voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde dat deze kleine brief in hun groot huis niet kon worden teruggevonden en (iii) het vermoeden rijst dat hij in de jaren voor zijn komst naar Europa in Kabul heeft verbleven of er actief is geweest, en omdat (C) de overige door hem neergelegde documenten aan deze vaststellingen niets kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op zijn werkelijke herkomst en levensomstandigheden voor zijn komst naar België en dat aan verzoekers verklaringen dat hij de laatste zes en een half jaar voor zijn komst naar Europa in Iran heeft verbleven geen geloof kan worden gehecht. Uit de volgende toelichting in de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker niet vertrouwd is met een aantal belangrijke Iraanse culturele en maatschappelijke begrippen waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij deze kent:

“Zo bent u in het geheel niet vertrouwd met de term amayesh, nochtans een belangrijke term voor de Afghaanse immigranten in Iran aangezien het onder een procedure is met deze naam dat Afghaanse immigranten in Iran kunnen worden geregistreerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 16). Nochtans gaf u zelf eerder tijdens uw interview te kennen dat u zich wel degelijk had trachten te registreren als vluchteling in Iran in 1389 (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 4). Het is dan ook zeer vreemd en ongeloofwaardig dat u met deze term niet vertrouwd bent. Bovendien is het niet aannemelijk dat u na een verblijf van meer dan zes jaar in Iran de Iraanse kalender niet kunt hanteren (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). U stelt dat u weliswaar de namen van enkele maanden kent, maar niet in de juiste volgorde. Gevraagd naar de eerste maand van het jaar volgens de Iraanse kalender, moet u het antwoord schuldig blijven. Van iemand die zo lang in Iran heeft verbleven, mag er redelijkerwijze worden verwacht dat hij de kalender die daar gebruikt wordt, beter kan hanteren. Daarnaast blijkt u ook in het geheel niet vertrouwd met de term haft sin, de naam van de traditionele tafelschikking waarmee Newrooz wordt gevierd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). Evenmin blijkt u enige kennis te hebben van de groene beweging in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17).

Nochtans stelde u in de achtste maand van 1383 (oktober-november 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) naar Iran te zijn vertrokken, toen de groene revolutie in Iran, die startte naar aanleiding van de presidentiële verkiezingen van 2009, volop aan de gang was en er tal van grote demonstraties werden georganiseerd, waaronder ook in Isfahan, de stad waar u zich zou hebben gevestigd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 16 en 17). Het is dan ook vreemd dat u uw onwetendheid met betrekking tot dit onderwerp tracht goed te praten door te stellen dat u zo oud niet bent (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17). Bovendien is het vreemd dat u weliswaar vertrouwd bent met de namen van enkele Iraanse ordediensten, maar dat u stelt dat de Basij, een beruchte paramilitaire militie van vrijwilligers die afhangt van de sepah, de Iraanse revolutionaire garde, ook de "niroyeh entezami" wordt genoemd, terwijl deze laatsten de Iraanse geüniformeerde politie zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 17)."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij eerlijk is geweest over zijn verblijf in Iran, doch hij laat na met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de hierboven aangehaalde vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Waar verzoeker laat gelden dat de term "Amayesh" hem gewoon voor de voeten gegooid werd en hij duidelijk probeert te begrijpen welk woord er bedoeld wordt, slaagt hij er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij niet vertrouwd is met deze term en dat dit zeer vreemd en ongeloofwaardig is gezien hij te kennen had gegeven dat hij zich had trachten te registreren als vluchteling in Iran, te weerleggen of te ontcrachten. De omstandigheid dat de commissaris-generaal de informatie die verzoeker gaf over de registratiemogelijkheden niet tegensprak, doet hieraan geen afbreuk. Van iemand die verklaart als Afghaan gedurende een periode van meer dan zes jaar in Iran te hebben verbleven en geprobeerd te hebben om zich aldaar als vluchteling te registreren kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij vertrouwd is met de term "Amayesh", wat de naam is van de procedure voor Afghaanse immigranten om in Iran te worden geregistreerd, zelfs wanneer hem zonder meer gevraagd wordt of hij deze term kent. Waar verzoeker stelt dat hij in Iran gewoonlijk onder Afghanen verbleef, dat hij enkele maanden van de Iraanse kalender kent en dat hij weet dat er een verschil is, beperkt hij zich tot een herhaling van de door hem afgelegde verklaringen en een verschoning van zijn gebrek aan kennis van de Iraanse kalender, zonder de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing over dit gebrek aan kennis, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen. Voorts laat verzoeker de overige hierboven aangehaalde vaststellingen van de bestreden beslissing over de term "haft sin", de groene beweging in Iran en de namen van enkele Iraanse ordediensten volledig ongemoeid. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij, nadat hij als volwassene meer dan zes jaar in Iran heeft doorgebracht, beter op de hoogte is van de voornoemde Iraanse culturele en maatschappelijke termen en begrippen en dat de vaststelling dat verzoeker van deze begrippen niet of zeer beperkt op de hoogte is, doet twifelen aan zijn jarenlange verblijf in Iran. Dat verzoeker coherente verklaringen aflegde over zijn beweerdte motivatie om naar Iran te gaan en dat hij eerlijk zou zijn geweest over zijn tewerkstelling en woonst in Kabul, doet hieraan geen afbreuk. Het is immers niet uitgesloten dat een ongeloofwaardige verklaring zonder tegenstrijdigheden kan worden herhaald en de omstandigheid dat iemand op bepaalde vlakken eerlijk zou zijn, houdt niet *ipso facto* in dat hij over alles eerlijk is.

Daarbij komt dat verzoeker zijn verblijf in Iran of zijn drie deportaties van Iran naar Afghanistan met geen enkel bewijsstuk kan staven. Gelet op de voorgaande motieven over verzoekers gebrek aan kennis over verschillende belangrijke Iraanse culturele en maatschappelijke begrippen waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij ervan op de hoogte is, kan verzoeker in het verzoekschrift niet dienstig voorhouden dat het ontbreken van documenten niet volstaat om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Daarnaast hecht ook de Raad geen geloof aan verzoekers problemen in Afghanistan met de taliban, die tot zijn vertrek naar Iran zouden hebben geleid en die hem tot op heden zouden verhinderen om zich opnieuw in Afghanistan te vestigen. Zo kan er, gelet op verzoekers merkwaardige verklaringen in verband met de door hem neergelegde documenten die zijn tewerkstelling voor S. F. moeten bewijzen, geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot deze tewerkstelling en de vervolging door de taliban die hiervan het gevolg zou zijn geweest. De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende pertinente toelichting:

"Zo legde u als eerste een foto neer van uw werkplaats (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 13).

Toen u er echter mee werd geconfronteerd dat dit een foto is die door de interviewer reeds op het internet werd gevonden, gaf u toe dat u deze foto ook op het internet vond. Het is vreemd dat u, die gedurende anderhalf jaar voor S. (...) werkte, enkel foto's zou kunnen neerleggen van uw werkplaats die u op het internet vond. Bovendien wordt in verband met de door u neergelegde badge opmerkt dat het om een kopie betreft, een afdruk op een standaard blaadje papier dat werd geplastificeerd. Bovendien wordt in verband met dit document opgemerkt dat er als werkgever S. F. (...) vermeld staat, terwijl op het door u neergelegde certificaat duidelijk S. F. (...) staat geschreven. Wat betreft dit door u neergelegde ongedateerde en niet-gehandtekende certificaat, wordt verder opgemerkt dat u niet kan verklaren waarom het getiteld werd "congratulations on successfully surviving the KAF warehouse transfer" (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14-15). Meermaals gevraagd naar wat hier precies mee wordt bedoeld, antwoordt u ontwijkend door te stellen dat het gevaarlijk is om voor een buitenlandse firma te werken, dat niet enkel u dit certificaat kreeg en dat u niet opgeleid bent om dit te kunnen snappen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14 en 15). Nog een laatste keer gevraagd wat er dan precies bedoeld wordt met de KAF warehouse transfer, kwam u niet verder dan algemeen te stellen dat het voedsel van verschillende plaatsen naar Kaboel kwam, en dat u dat van de vrachtwagen moest halen, in voorbereiding van verder transport naar andere plaatsen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 15). U kunt echter niet verklaren om welke specifieke reden u dit certificaat kreeg toebedeeld. In verband met het door u neergelegde T-shirt wordt ten slotte opgemerkt dat het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig is dat u dit kledingstuk, dat u amper een maand droeg tijdens uw tewerkstelling in 2008-2009, jarenlang bijhield en meenam naar Iran, Turkije en uw Europese reis tot in België, zonder het ooit nog te hebben gedragen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14-15). Zeker in het licht van uw verklaringen dat tal van uw documenten onderweg verloor omdat ze werden weggegooid, is het vreemd dat u al die tijd kon blijven vasthouden aan dit kledingstuk, dat u toch niet droeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14)."

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat de omstandigheid dat de foto die hij bijbracht van zijn werkplaats van het internet komt, deze foto niet minder waarachtig maakt. De omstandigheid dat deze foto gewoon op het internet kan worden gevonden, werpt evenwel een ander licht op de waarachtigheid van verzoekers verklaringen dat hij gewerkt heeft op de werkplaats die op deze foto te zien is. Immers, indien verzoeker daadwerkelijk daar gewerkt heeft, is het vreemd dat hij enkel een foto van zijn werkplaats kan neerleggen die door iedereen op het internet kan worden gevonden. Deze foto bewijst dan ook geenszins dat verzoeker effectief gewerkt heeft voor het bedrijf waarvoor hij verklaarde te hebben gewerkt. Waar verzoeker met betrekking tot de weggegooide documenten aanstipt dat hij de rugzak niet heeft weggegooid, wordt niet ingezien - en verzoeker licht niet toe - in welk opzicht deze bewering de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht plaatst. Verzoeker verduidelijkt ook niet in welk opzicht hij verkeerd begrepen werd door de *protection officer* van het CGVS. Hij haalt in het verzoekschrift een passage aan uit het gehoorverslag van 19 juli 2017 in verband met de trui die hij neerlegde, doch het is voor de Raad niet duidelijk wat hij hiermee wil aantonen. Door tevens een andere passage uit het voornoemde gehoorverslag in het verzoekschrift aan te halen, toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij niet kan verklaren waarom het door hem neergelegde ongedateerde en niet-gehandtekende certificaat de titel "congratulations on successfully surviving the KAF warehouse transfer" bevat en dat hij niet kan verklaren om welke specifieke reden hij dit certificaat kreeg. De "punctuele informatie" die verzoeker vervolgens gaf over het warenhuis bevat daar evenmin een verklaring voor. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog voorhoudt dat hij het T-shirt "wel punctueel gedragen" heeft, gaat hij in tegen de verklaringen die hij op het CGVS heeft afgelegd, met name dat hij dit T-shirt slechts een maand gebruikt heeft, en tegen de vaststelling door de *protection officer* dat het eruit ziet alsof het nooit gebruikt is (adm. doss., stuk 6, Gehoorverslag 19 juli 2017, p. 14-15). Het hoeft geen betoog dat dit de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet ten goede komt. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motivering van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bovendien - en ten overvloede - kan de commissaris-generaal nog worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing stelt dat zelfs indien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn tewerkstelling voor het bedrijf S. F. geloofwaardig zouden zijn, *quod non*, er dan nog geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij als gevolg hiervan door de taliban zou vervolgd zijn geweest, zelfs nadat hij al jarenlang met dat werk was gestopt. De commissaris-generaal wijst wat dit betreft in de bestreden beslissing terecht op het volgende:

"In verband met uw bedreiging door de taliban wordt opgemerkt dat het vreemd en ongeloofwaardig is dat u bij de DVZ nog verklaarde dat de enige dreigbrief van de taliban die u ontving, wel degelijk nog in

uw bezit had en dat die naar u vanuit Afghanistan zou worden opgestuurd, maar voor het CGVS verklaarde dat deze kleine brief in jullie groot huis niet kon worden teruggevonden (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 16 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 11.04.2016, punt 3.5). Overigens wordt opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat de taliban u, omdat u gedurende anderhalf jaar in de periode 2008-2009, in Kaboel voedsel dat voor ISAF-kampen bedoeld was uit vrachtwagens aflaafde, op heden nog steeds zou vervolgen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 9 en 14)."

Door in het verzoekschrift te beweren dat hij dacht dat de dreigbrief nog thuis was, doch dat dit niet het geval bleek te zijn, minstens dat deze daar niet kon worden gevonden, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Bovendien wordt er nogmaals op gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat als men eenmaal als vijand van de taliban gecatalogeerd wordt, dit altijd zo blijft, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Ook de Raad acht het niet geloofwaardig dat de taliban verzoeker thans nog steeds zou vervolgen omdat hij in de periode 2008-2009 gedurende anderhalf jaar in Kaboel voedsel dat voor ISAF-kampen bedoeld was uit vrachtwagens zou hebben afgeladen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier en die hierboven nog niet werden besproken (adm. doss., stuk 14, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over deze documenten:

"De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. In verband met uw taskara, de kopie van de taskara van uw echtgenote, uw rijbewijs en trouwakte dient immers te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verschaffen aan een ongeloofwaardig relaas. Daarnaast wordt in verband met deze documenten opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. De twee door u neergelegde enveloppen bewijzen dan weer enkel dat u vanuit Afghanistan post bereikte, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook de documenten die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, vermogen geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten en dat documenten op zichzelf de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas niet vermogen te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 15, map met 'landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude"), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de documenten die verzoeker ter staving van zijn recente herkomst uit Iran en zijn vluchtrelaas heeft bijgebracht. Bovendien hebben beide documenten een gesolliciteerd en subjectief karakter, aangezien uit de inhoud ervan af te leiden valt dat ze opgesteld werden ter staving van verzoekers verzoek om internationale bescherming waardoor deze documenten objectieve bewijswaarde ontberen. Ten slotte betreft de verklaring van de voormalige werkgever van verzoeker slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De Raad merkt verder op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker ten slotte nog aanstipt dat ook ten aanzien van zijn broers een onterechte beslissing is genomen en dat de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheden heeft gevonden in de gelijklopende verklaringen van de drie broers, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoeker brengt geen stukken aan in verband met de verzoeken om internationale bescherming van zijn broers en hiervan bevinden zich ook geen stukken in het administratief dossier. Bovendien - en ten overvloede - wijst de Raad er op dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht en op de eigen merites wordt beoordeeld en dat de loutere omstandigheid dat verschillende uiteenzettingen door verschillende personen gelijklopend zijn en geen tegenstrijdigheden bevatten, nog niet met zich brengt dat deze verklaringen waarachtig zijn en geloofwaardig moeten worden bevonden. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij recent afkomstig is uit het district Maidan Shahr van de provincie Wardak, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Zo is uit het voorgaande gebleken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij de laatste zes en een half jaar voor zijn komst naar Europa in Iran heeft verbleven. Tevens rijst het vermoeden dat verzoeker in de jaren voor zijn komst naar Europa in Kabul heeft verbleven of er actief is geweest, nu hij doorheen zijn gehoor op het CGVS blijk gaf van een geografische kennis van de Afghaanse hoofdstad. De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing bovendien nog op de volgende elementen die dit vermoeden versterken:

“Dit vermoeden wordt verder versterkt door de tegenstrijdige verklaringen die u hebt afgelegd met betrekking tot de geboorte- en verblijfplaats van uw verloofde. Zo stelde u voor de DVZ dat uw toenmalige verloofde, F. (...), met wie u inmiddels bent gehuwd, in Kaboel is geboren en dat zij daar ten tijde van uw gehoor voor de DVZ nog steeds verbleef (zie verklaring DVZ dd. 11.04.2016, punt 15b). Voor het CGVS ontkende u dit echter en stelde u dat uw echtgenote, net als u in Moshukhan is geboren, waar u haar als kind zag (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 11-12). Daarenboven stelde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat uw broer A. (...), met wie u nog steeds contact onderhoudt, momenteel ook in Kaboel woont en werkt en dat hij er in het verleden ook aan de universiteit studeerde (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 12-13). Daarnaast legt u ook foto's neer van uw echtgenote en uw moeder die in een ziekenhuis in Kaboel werden genomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 13-14). Ten slotte wordt in verband hiermee opgemerkt dat u tevens een certificaat van het slagen voor een rijopleiding neerlegt die u in 1386 in Kaboel hebt gevolgd (zie gehoorverslag CGVS dd. 19.07.2017, p. 14).”

Verzoeker betwist dat hij voor zijn komst naar Europa in Kabul heeft verbleven en meent dat er ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan zijn verschillende verblijfplaatsen. Nog daargelaten de vraag of verzoeker in de jaren voor zijn komst naar Europa daadwerkelijk in Kabul heeft verbleven, hetgeen weliswaar vermoed wordt, doch niet vaststaat, wijst de Raad erop dat het de taak is van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De omstandigheid dat niet betwist wordt dat hij uit Afghanistan komt, doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op al het voorgaande brengt verzoeker *in casu* geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker wijst wat dit betreft in het verzoekschrift weliswaar op zijn contacten met hooggeplaatsten, waardoor hij geacht werd rijk te zijn en geïmagineerd kan worden, doch hij beperkt zich hiermee tot het plegen van een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien ziet de Raad niet in - en verzoeker licht niet toe - in welk opzicht dit het risico zou verhogen dat verzoeker in Afghanistan ernstige schade zou ondergaan als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij een manifeste appreciatiefout opwerpt.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN